

tale om dem fra den første slesvigske Krig, og da der foreligger nogle Erklæringer i Bilaget til Andragendet, som bekræfter, at Manden har faaet en saadan Svaghed under sin Tjeneste i 1864, bede vi det høje Ting om at henvise dette Andragende til den ærede Minister.

Jeg kommer dernæst til Andragendet under Nr. 17 fra Husejer A. Christensen af Bloustrød i Frederiksborg Amt om Invalideunderstøttelse. Andrageren er 79 Aar gammel og har været menig ved 3die Jægerkorps fra Maj 1848 til Februar 1851. Det er en af de rigtig gode gamle Veteraner fra den første slesvigske Krig, som har gjort alle 3 Krigsaar med. Han fortæller, at et halvt Aar efter Hjempermitteringen fik han Ledevand i Knæet, og det, mener han, skulde være en Følge af de Strabadser, han havde udstaaet under Felttoget. De sidste 15—16 Aar har han ikke kunnet gaa undtagen ved Stok. Der er vedlagt en Lægeerklæring, som tilfulde bekræfter, at Manden i højeste Grad er invalid i Øjeblikket, men hvorvidt han er bleven det i 1848—51, kan maaske være vanskeligt for ham at bevise. Manden har imidlertid været 3 Aar i Felten og har gennemgaaet mange Strabadser, er, som sagt, 79 Aar gammel, og disse Omstændigheder tilsammen have blødgjort Finansudvalget, der jo let lader sig bevæge af disse gamle Veteraner. Vi have derfor opfordret Ministeren til at tage Hensyn til Andragendet, og jeg tror ogsaa, Ministeren er venlig stemt, men alligevel have vi ikke turdet gaa videre end til at henvise det til Ministerens Undersøgelse. Nu vil jeg ønske, at det ved min korte Tale maa være lykkedes mig ogsaa at blødgøre Ministeren; jeg synes ikke, vi risikere saa forfærdelig meget ved at yde Støtte til disse gamle Veteraner, som nu ere Oldinge, de have dog virkelig en moralsk Ret, selv om de ikke ere i Stand til fuldt at bevise deres juridiske. Med disse Ord skal jeg paa det bedste anbefale Sagen til Ministerens Undersøgelse.

Andragendet Nr. 33 er fra en dansk-vestindisk Soldat, en forhenværende menig i den dansk-vestindiske Styrke, Freckmann, som beder om en aarlig Understøttelse. Det er bevist, at derovre i Vestindien blæste et Telt om, hvor vedkommende Mand laa i Kvarter, og at han derved paadrog sig en Skade, saa at han blev kasseret og hjemsendt. Her forekommer Sagen mig ogsaa at være fuldkommen i Orden. Han har faaet en Skavank i Tjenesten, og der har ogsaa senere været givet ham en tre-

aarig Understøttelse paa 50 Kr. for flere Aar tilbage. Begivenheden skete i 1865, og nu er han altsaa en gammel Mand. Han gav sig til at være Bager, jeg tror, det var Konditorbager, og Resultatet er, at han ad den Vej skaffede sig sit Erhverv. Vi mene, at denne Mand ikke bør leve paa Naade, men bør have en Invalideforsørgelse, og derfor have vi fra Finansudvalgets Side tilladt os at henvise denne Sag til Ministerens Undersøgelse og Overvejelse. Hvis Manden taler sandt — jeg skal indskyde den Bemærkning, at vi undertiden blive narrede i Finansudvalget ved, at de afgivne Forklaringer ikke altid passe — og det er rigtigt, hvad han har forklaret, vil Ministeren forhaabentlig komme til det Resultat, at han bør have en Understøttelse.

Endelig have vi Andragendet under Nr. 41. Det er fra forhenværende menig A. Clausen af Dybbølbjerg. Det er en af disse Sønderjyder, som have været med i 1864 i den danske Hær, men som endnu bo i Sønderjylland. Han har tidligere for-gæves ansøgt Finansministeriet om Invalideunderstøttelse. Han stod i Krigen ved 21de Regiment og blev kort efter Tilbage-toget fra Danevirke, hvor han overanstrengtes, indlagt paa Hospitalet i Odense. Der gennemgik han en haard Tyfus, og siden den Tid har han ikke været rask. Nu foreligger altsaa hans Andragende, ledsaget af Erklæringer fra nogle af de bedste Mænd, som vi her i Danmark kende i Sønderjylland. Jeg skal blot nævne en af dem, Slagter Reimers fra Sønderborg, men der er flere andre, hvis Navne jeg ikke vil nævne. Det har givet os det bedste Indtryk af denne Mand, der i Krigen har faaet et Knæk, som han ikke nogen Sinde har forvundet. Desværre bor han udenfor Danmark. Vi have alle i Finansudvalget været enige om at bede Ministeren tage sig af denne Sag, og under Konferencen har Ministeren ogsaa stillet sig særdeles velvilligt. Udvalget foreslaar derfor Tinget at stemme for en pure Henvisning af dette Andragende til Finansministeren.

Hermed er jeg som Ordfører for Finansudvalget færdig med min Motivering af de Indstillinger, som Udvalget er enigt om. Der er endnu to Indstillinger tilbage. Med Hensyn til den første, der angaar Andragererne under Nr. 14 og 23, har det ærede Medlem for Vonsild (Jessen) stillet Ændringsforslag om Henvisning, og det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) har stillet Ændringsforslag om at henvise Andragendet under Nr. 35, som